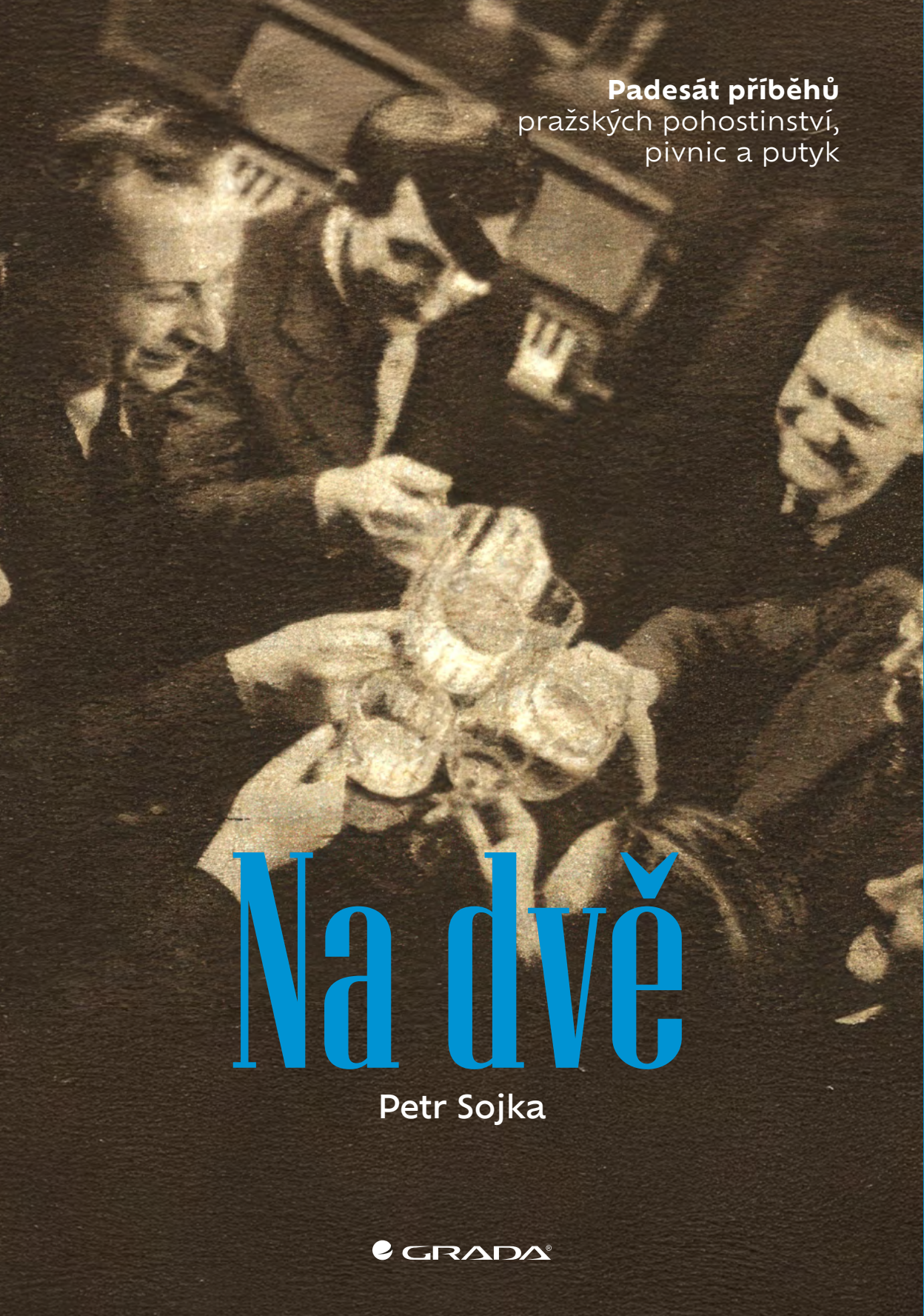

Padesát příběhů
pražských pohostinství,
pivnic a putyk

Na dvě

Petr Sojka

Na dvě

Petr
Sojka

Padesát příběhů
pražských pohostinství,
pivnic a putyk

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno. Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Petr Sojka

Na dvě

Padesát příběhů pražských pohostinství, pivnic a putyk

Vydala Grada Publishing, a.s.

U Průhonu 22, Praha 7

obchod@grada.cz, www.grada.cz,

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

jako svou 10260. publikaci

Odpovědná redaktorka Alice Zavadilová

Text a fotografie Petr Sojka

Obálka a grafická úprava Rado Bielený

Jazyková korektura Pavlína Zelníčková

Fotografie bez autorství: archivy majitelů restaurací, archiv autora

Počet stran 312

První vydání, Praha 2025

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2025

Cover Design © Grada Publishing, a.s., 2025

Názvy produktů, firem apod. použité v knize mohou být ochrannými známkami nebo registrovanými ochrannými známkami příslušných vlastníků.

ISBN 978-80-271-8217-6 (ePub)

ISBN 978-80-271-8216-9 (pdf)

ISBN 978-80-271-5720-4 (print)

Obsah

U zlatého lva	6	Jenerálka	173
U Kopřivů	13	Šipkapas	177
U Sladkých	20	Na Staré hospodě	180
U Měšťánků	26	Velká hospoda	187
U Mariánského obrazu - Hyberská	33	U Deylů	193
U Mariánského obrazu - Žižkov	38	U Lojzicka	197
U Břečků	45	U nádraží v Běchovicch	201
U Pešků	52	Další běchovické hostince	205
U Kalendů	58	Na Vlachovce	210
Vltava	64	Bellevue	217
Na Slovanech	73	Na Růžovém ostrově	224
U Virlů	78	Stará Pankrác	228
U Sýkorů	82	Montmartre	233
U Černého orla	86	Emča Revoluce	244
U Podušků	89	U Budyho	247
U Palmů	92	Houtyš	255
U Šálků	98	Daniel Rösch	264
Černý pivovar	106	U Ježíška	268
U Sedlerů	112	U Brejšků	276
U Vašatů	116	Uhříněveský pivovar	282
Na Octárně	122	Hradčanská radnice	289
U Černého vola	128	II. ve Stromovce	295
Koruna	135	Na Rybárně	301
U Váhy	145	U Vaňhů	305
U Steinitzů	151		
Zmizelé šarecké hostince	158		

U Zlatého lva

Dům, o němž budeme dnes vyprávět, je v rámci staroměstské zástavby unikátní. Zasahuje totiž do dvou velmi frekventovaných ulic. Na jedné straně ho zaznamenáváme v Celetné ulici, zatímco jeho druhé křídlo míří na Ovocný trh.

„Dům byl postaven a kolaudován v roce 1403. Našel jsem na Malostranském náměstí kolaudační výměr, ten je na pergameni a je podepsán, král Václav IV., vlastní rukou,“ vypráví majitel domu Antonín Sichrovský.

Prvním doloženým majitelem byl kramář Ondřej. Později dům koupil Šimon z Berouna, který tu nechal zbudovat pivovar. Roku 1486 pak přešel do vlastnictví Matěje z Nového Města a jeho ženy Anny. Za ních získal historický objekt zásadní ozdobu, totiž erb se zlatým lvem, a od té doby už mu název U Zlatého lva zůstal. To stáří domu dnes po mnoha přestavbách zaznamenáme pouze ve sklepech.

„První majitel 1400 a první pivovar a hostinec 1408,“ ukazuje na malované ceduli uvnitř číšník suterénní vinárny Jan Sklenář a ve výkladu nadšeně pokračuje: „Tohle jsou takový základy o tomto domu, a když se půjdete podívat dovnitř, tak tohle jsou všechno původní kameny z roku 1400. Tady je původní okno, kterým se lidi dívali ven zase v roce 1400. A Praha potom rostla a rostla a to další okno o něco výš je asi tak z roku 1600, možná 1700. Dneska už je úroveň terénu o nějakých možná

devět deset metrů výš. A tohle,“ ukazuje Jan Sklenář na otvor v klenutém stropě, „je původní komín, kde tady pod ním byla původní kuchyň.“

Ve druhé polovině minulého století už v podzemí hospoda nefungovala, současnou vinárnu tu obnovil pan Sichrovský až po restituci domu. V oněch sklepech pak 21. března 1871 vypukl požár, který se nahromaděnou slámou rychle šířil. Jen pohotovost staroměstských, novoměstských a také malostranských hasičů zajistila, že popelem tehdy nelehla celý dům.

„Tady byla ještě udusaná hlína, když jsem sem přišel, a byla tu skládka uhlí pro lidi, kteří tady topili tehdy ještě v kamnech, samozřejmě. Když jsme to dostali zpátky, tak v tom sklepech byli sami feťáci, měli tam kavalce a píchali si tam injekce,“ popisuje stav sklepa na začátku devadesátých let Antonín Sichrovský.

Nepřetržitý provoz hostince v tomto domě zajišťoval za minulého režimu ale jiný prostor. V přízemí domu, otočeného na Ovocný trh, je totiž další restaurační zařízení. V 19. století bylo známé pod názvem Michelská pivnice – podle piva, které se uvnitř čepovalo. V roce 1882 pivnici převzal hostinský Antonín Tvrdý, který hosty lákal na čerstvou masitou snídani, dobře upravené obědy, výborné laciné večeře, výtečný michelský ležák a také veškeré druhy vín. 27. listopadu 1887 vystřídal pana Tvrdého hostinský Havlíček se svou že-

nou Barborou. Přešel sem z pivnice Na Košíku a nabízel mimo jiné černý ležák z tomášského pivovaru, chutně upravené obědy za 35 krejcarů, snídaně na vidličku za 15 krejcarů a večere v hojném množství, jak před divadelním představením, tak i po něm. Pořídil také úplně nový kulečník.

Na hostinec a zdejší pivo té doby vzpomínal novinář a spisovatel Václav Řezníček: „Nejenom stejně dobré, ale někdy dokonce lepší pivo, nežli jaké čepoval pan Fabián ve švajnhajzlu na Koňském trhu, měli jenom v michelské pivnici na Ovocném trhu. To bylo pivo akademické, vařené v pivovare v Michli, jehož majitelem a vrchností byla pražská alma mater – univerzita. Michelská pivnice nacházela se v průchodicím domě z Ovocného trhu do Celetné ulice. Hosty v ní pak bývali ponejvíce studenti a doktoři, mezi něž ani pražskému měšťanu zasednouti se nechtělo. Pánové ti byli jednak vůči jiným hrdí a jednak šprýmovní, takže bylo lépe společnosti jejich se vyhnouti a ponechat je sobě samým.“

Už o dva roky později, tedy v roce 1889, se u Zlatého lva usadil hostinský Josef Jelínek, u něhož mohli studenti z okolí, které lákal na levnou kuchyni, pořídit třeba ranní polévky nebo znovu snídaně na vidličku.

„Ta hospoda tady byla otevřená od rána od pěti hodin, prodávali tady burty nebo dršťkovou, a když popeláři končili, tak sem chodili na snídani nebo na svačinku, na polívku a na pivo,“ říká o podobě a sortimentu hospody před rokem 1989 znovu Antonín Sichrovský a Martin Čermák, který hostinec provozuje teď, ho doplňuje: „Já jsem tady dřív pracoval jako číšník, po šesti letech mi umřel můj šéf, tak jsem šel za panem

Sichrovským, jestli mi to nechá, a od roku 2000 to provozuju. A tehdy to vypadalo úplně jinak, byla to opravdu obyčejná hospoda, Taková palírna, nálevna, pivo, panáky.“

Martin a Zuzana Čermákoví se rozhodli vytvořit staropražské prostředí, za kterým sem často míří i zahraniční turisté. „Přeměnili jsme to na restauraci s hezkýma záchodama, protože ty tady nebyly, tady se dřív chodilo na zeď, chlapi chodili na zeď, takový to postaru, uprostřed byla díra... Takže to všechno jsme tady budovali se ženou a postupem času jsme se vypracovali k restauraci, která funguje, a taky díky panu Sichrovskému a tomu, jaký nám dal podmínky, tady můžeme takhle fungovat,“ vysvětluje Martin Čermák a jeho žena Zuzana přidává: „Já jsem na to pyšná, hrdá, na to místečko, hlavně že ty lidi berou, že to je kouzelný a furt se tady zachovává ta hospůdka, tradiční česká hospůdka, nejenom jídlem a pitím, ale i tím prostředím.“

Dům je v držení rodu Sichrovských od roku 1750, kdy do Prahy doputoval z Mladé Boleslavi dávný předek současného majitele a vzal si za ženu jedinou dceru tehdejšího vlastníka. Pradědek Antonína Sichrovského pak dům zvelebil a v roce 1845 založil obchod s dlouholetou tradicí a výjimečnou klientskou entelou. Pokračovateli rodinné kloboučnické tradice byli i potomci zakladatele, tedy Ignác Sichrovský a jeho syn stejného jména, narozený v roce 1877. Ti oba se v tomto domě narodili. „Zdrojem těch informací byla moje teta, která byla dcera toho mého pradědečka. Ta říkala, že klobouky si tu kupoval i pan prezident Masaryk, pan prezident Beneš a celá ta prvorepubliková vláda. Všichni

si sem chodili kupovat klobouky. Ten obchod do Celetné ulice tam byl do roku 1949. Pak přišla národní správa a tehdy už tatínka vyhodili,“ popisuje konec výjimečného obchodu pan Sichrovský.

Po slavném kloboučnictví se tu prodávaly šaty a později gramodesky firmy Supraphon, jejíž znak je na fasádě směrem do Celetné dosud. A naprostou náhodou připomíná i název celého domu, totiž U Zlatého lva. Teď tu už od roku 1996 prodává české hračky pan Jiří Kopecký. „Filozofie toho obchodu je zachránit českou hračku. Jsou to všechny firmy, který jsou navázaný na tradiční český hračky. Protože pan Sichrovský je velkej pražskej patriot, tak pro nás, pro všechny firmy a živnosti, který jsme v tohlehle domě, je to obrovskej přínos, protože jenom díky němu můžeme v takový exponovaný lokalitě prodávat právě tenhle sortiment,“ říká majitel obchodu v Celetné ulici Jiří Kopecký.

V ostatních prostorách rozlehlého domu byly tehdy a dosud jsou byty. „Ty domácnosti, co tady nahoře na těch

pavlačích bydlely, jenom pro představu měly koupelny, kde teda tekla voda, ale záchod pro všechny ty domácnosti byl jeden na pavlači a všichni chodili na ten jeden záchod. A když vypustili vodu z vany, tak ta tekla do okapový roury, okapovou rourou dolů, uprostřed toho dvora byla díra, do který to všechno teklo,“ vypráví o podmínkách pro partaje v osmdesátých letech 20. století Antonín Sichrovský.

Ale pojďme ještě na závěr do hlubokého podzemí domu. Tady totiž pochopíme, že jsou jevy, na které nám nestačí racionální vysvětlení. „Sám v restauraci, úplně ticho, pozdě večer a najednou mi odjela židle o půl metru. A kuchař, ten měl tu příhodu, že když už byl zase sám v noci v kuchyni, končil šichtu a měl uklizeno, tak se mu najednou začaly postupně rozhoupávat všechny naběračky, co tam měl pověšený, a rozhoupaly se do stavu, že to bylo jak kyvadlo. A ten kuchař pak podal výpověď. Ten se toho tak bál, že skončil,“ líčí podivnosti, které se dějí ve středověkém podzemí historického domu, číšník vinárny Jan Sklenář.

1. Podoba domu směřujícího na Ovocný trh.
2. A takhle vypadá fasáda domu z Celetné ulice.
3. Historický snímek Ovocného trhu.

4

5

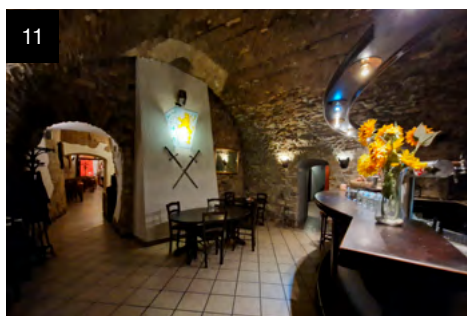
6

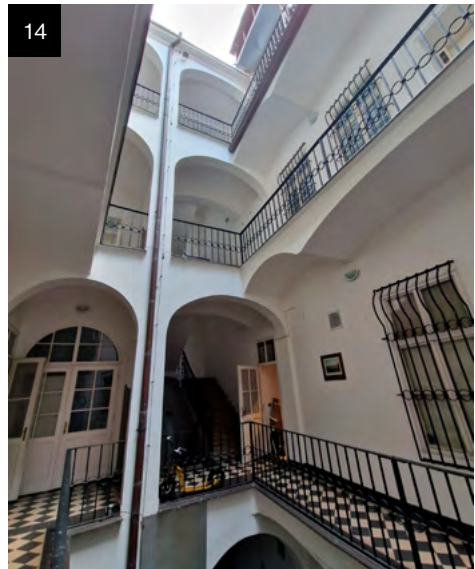
7

4. *Ignác Sichrovský I.*
5. *Ignác Sichrovský II.*
6. *Antonín Sichrovský I.*
7. *Antonín Sichrovský II.*

8. Pohled na dům z Celetné ulice se slavným kloboučnictvím.
9. Směrem do Ovocného trhu bývala za první republiky také lékárna. Kromě ní tu nejrůznější kostýmy půjčovala paní Huňková. A aukční síň tu provozoval pan Dunder.
10. Vstup do suterénní vinárny.
11. Interiér vinárny.
12. Tady někde se v noci samy posouvají židle.

13. Výčep restaurace v přízemí.

14. Pohled do dvora domu s pavlačemi.

15. Interiér restaurace.

16. Znak firmy Supraphon shodou okolností zahrnuje lva, symbol celého domu.

U Kopřivů

Domek, v němž funguje už od konce 19. století hostinec U Kopřivů nebo také Na Pískách, by se dobře vyjímal na kterékoliv starosvětské venkovské návsi. Po celou dobu – s výjimkou éry komunistického znárodnění – provozuje hospodu uvnitř tohoto domku jedna rodina. Hospodskou dynastii tu založil pan Kopřiva a zdejší ulice se dřív jmenovala Na Pěšinkách.

„On byl ten hospodskej, kterýho tady pamatujou, s přezdívkou Pistolník. Prý to byl vysokej chlap a tu hospodu provozoval při svém hlavním povolání, a to byla zedničina. On nebyl původně hospodskej, ale v tom svém baráku si vybudoval hospodu,“ vypráví Jan Kotík, současný majitel hostince. Už za mocnářství se uvnitř scházely dělnické spolky a jejich členové si tenhle hostinec nemohli vynachválit: „Jest povinností veškerého dělnictva kobyliského a okolního, by se vyhýbalo hostincům, kde se prodává zdražené pivo, a to jsou následující hostince: Hladkého, Ouřady, Seifrida, Topola a Průšky. Navštěvujte hostinec U Kopřivů na Pěšinkách!“ Kvůli zdraženému pivu založili v Kobylicích dokonce takzvaný Dělnický dům, dosud pouhé sdružení, ale zároveň už koupili parcelu na stavbu spolkového domu. Deník Právo lidu šel ve svém boji tak daleko, že kromě jmen hostinských, kteří se odmítali vrátit s cenou piva k minulosti, tiskl i jména těch kobylických obyvatel, kteří přes vyhlášený bojkot do těchto hostinců chodili.

Bojkot mnoha zdejších hospod trval po celý rok 1903. Za první republiky se tu pak scházely nejrůznější zájmové spolky včetně holubářů nebo fotbalistů místního Rapidu Kobylice. „Jeden ze zakládajících členů klubu, pan Bohouš Řežábek, byl člověk, který si vzal za manželku babiččinu sestru, která se tady v tom baráku narodila. Údajně Kopřiva, který měl dvě dcery, si přál, aby si hlavně nevzaly fotbalistu a hospodského. Tak to se mu vyplnilo hned nadvakrát. Jedna si vzala hospodského a druhá fotbalistu,“ směje se Jan Kotík. Fotbalisté SK Rapid se tak U Kopřivů scházeli i v poválečných časech. Tehdy vypadala dispozice hostince jinak než teď. Všechno bylo skromnější, snad kromě unikátního sklepa, vydlabaného do pískovcové skály. Ten býval naopak mnohem větší a v korytech se tu ledovalo pivo.

Na Pěšinách, jak se hostinec už dlouhá léta jmenuje, pořádají nejrůznější společenské akce, často třeba zabíjačky. Specialitou tohoto stylového hostince je otvíračka i na Štědrý den. „Máme pro hosty připravenýho vánočního kubu, což vymyslel můj táta jako tradici. Myslím, že se to dobře chytlo, protože na ten Štědrej den tady bývá hodně rušno. Sejde se tady spousta hostů, široká škála všech, co sem chodí přes rok. Jdou na procházku, tak se tady zastavěj popřát veselý Vánoce, dají si kousek kuby. Je to moc hezkej den,“ popisuje znovu Jan Kotík. Dlouholetou tradici

mají Na Pěšinách i muzikantská posezení. A hudebníci si ani nemusejí nosit svoje nástroje. K dispozici tu mají kromě píana a basy i harmoniku a kytaru.

Skvělou přidanou hodnotou hostince Na Pěšinách je útulné koupaliště hned naproti, které tu z neupraveného rybníčku vzniklo v roce 1956. „Během pěti let bylo v Kobylisích – Na Pěšinách – vybudováno koupaliště, které po konečné montáži filtračního zařízení bude dílem, jakým se žádná čtvrt' Prahy nemůže prozatím pochlubit. Už sama rozloha koupaliště, zaujímající přes 2 000 čtverečních metrů celkové plochy, je vskutku úctyhodná. Nová tráva a okrasné keře místo dřívějšího úhoru

budou nyní důstojným protějškem okolním vilkám a současně budované tělocvičně. V jednopatrové budově jsou šatny pro více než 500 občanů, a kromě toho je počítáno s místností pro kavárnu a bufet. Velký plavecký bazén o rozměrech 16 × 23 metrů se šesti závodními drahami má také třímetrový skokanský můstek. S prostorem cca 14 metrů čtverečních je pamatováno na děti a neplavce. Bazén je vystavěn z kamenných kvádrů bývalého Štěfáníkova mostu. Aby se zamezilo nanošení písku nebo hlíny do bazénu, jsou kolem brouzdaliště i sprchy. Voda v koupališti se bude jednou denně čistit nebo vyměňovat.“

1. Historický hostinec U Kopřivů na konci 19. století.
2. A fotografie ze stejné doby s dávným rybníčkem.
3. V roce 1932 právě v tomto hostinci vznikl fotbalový klub Rapid Kobylisy.

2

3

Sportovní klub *Rapid*

Praha 8 - Kobylisy

stojící: Jaroslav Žebro - sekretář, Jaroslav Kovářik kpt., Josef Pospíšil, Rudolf Bukovský,
Rudolf Kovářik, Eduard Mácha, František Plichta, František Krůta, Antonín Plecítý, Antonín Rápek - předseda
ležící: František Luka, Bohumil Řežábek, Ferdinand Kubín
dres: červenobílé pruhy

~ založen roku 1932 ~

4

5

6

4. Ulice Na Pěšinách ve čtyřicátých letech 20. století.
5. Jedna ze současných denních nabídek.
6. Hostinec Na Pěšinách působí dodnes venkovským dojmem.
7. Muzikantské partičky se tu scházejí velmi často...
8. ...a prostor lokálu dokonale vyplní.
9. Většinou si muzikanti přinesou vlastní nástroje...

10. ...ale k dispozici tu mají i erární, včetně píána.
 11. Čas tu odpočítávají staré hodiny.
 12. Současný majitel Jan Kotík.
 13. Zabíjačky tu mají dlouhou tradici.
 14. Takhle vypadalo zdejší koupaliště na konci
 60. let 20. století.
 15. Jeho dnešní podoba před sezónou.

14

15

